

Ανοιχτή επιστολή Σιγκαπούρης Σεργίου στον Κορέας Αμβρόσιο.

(ψηλαφούσα παλιές πληγές και το Ουκρανικό).

27/08/2019

Ο Ρώσος Ιεράρχης απαντά σε συνέντευξη του Μητροπολίτη Κορέας, καθώς και στις δημόσιες παρεμβάσεις του κατά της Εκκλησίας της Ρωσίας.

Διαβάστε παρακάτω την σχετική επιστολή:

Άνοιχτη έπιστολή του Πατριαρχικού Έξάρχου τῆς Νοτιοανατολικῆς Ἀσίας, Μητροπολίτου Σιγκαπούρης καὶ Νοτιοανατολικῆς Ἀσίας Σεργίου του Πατριαρχείου Μόσχας, πρὸς τὸν Μητροπολίτη Κορέας Ἀμβρόσιο του Οικουμενικού Πατριαρχείου.

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Ἀμβρόσιε,

Γιὰ πολὺ καιρὸ δίσταζα νὰ ἀπαντήσω στὴ συνέντευξη Σας, ἡ ὁποία δημοσιεύθηκε στὶς 12 Ἀπριλίου στὴν ιστοσελίδα The Orthodox World. ([πατήστε ἐδῶ](#))

Καίτοι οἱ ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν, κατόπιν εὐλογίας τοῦ Ἁγιωτάτου Πατριάρχου Μόσχας καὶ Πασῶν των Ρωσσιῶν Κυρίλλου, πρόσφατη μετάβαση μου στὴν Οὐκρανία γιὰ συμμετοχὴ στοὺς ἑορτασμοὺς μὲ ἀφορμὴ τὰ σεπτὰ ονομαστήρια του Μακαριωτάτου Μητροπολίτη Κιέβου καὶ πάσης Οὐκρανίας Ονουφρίου μὲ ὁδήγησαν νὰ ἀπαντήσω στὶς δημόσιες παρεμβάσεις Σας.

Ἐπειδὴ τόσο ἡ συνέντευξη Σας, ὅσο καὶ ἡ ἐπακόλουθη παρατήρηση ἀναρτήθηκαν σὲ μιὰ ιστοσελίδα, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀπουσιάζουν στοιχεῖα τῶν ὄσων τὴν ὑποστηρίζουν καὶ ἐπιμελοῦνται, δὲν βλέπω καμία ἄλλη ἐπιλογὴ γιὰ νὰ ἀπαντήσω στὰ δημοσιεύματα αὐτὰ ἀπὸ τὸ νὰ ἀπευθυνθῶ στὸ πρόσωπο Σας, ἀλλὰ λαμβάνοντας ὑπόψη ὅτι οἱ παρεμβάσεις Σας ἦταν δημόσιες, ἡ δικὴ μου ἐπιστολὴ θὰ εἶναι ἀνοιχτὴ καὶ αὐτὴ, γιὰ νὰ καταλήγουν ὁ ἀναγνώστες στὰ δικά τους συμπεράσματα.

Μὲ χαρὰ ἀναπολῶ τὴ θέρμη μὲ τὴν ὁποία μὲ καλωσορίσατε ἀσπαζόμενος ἀδελφικὰ ὅταν Σᾶς ἐπισκέφθηκα στὴ Σεοῦλ τὸν Ἰούνιο 2017.

Τόσο μεγαλύτερο πόνος προκαλεῖ νὰ βλέπω μὲ τὶ μαῦρα χρώματα, οὔτε φημῶν, ἀλλὰ οὔτε καὶ πιθανολογημάτων μὴ ἐντρεπόμενος, ἀναφέρεσθε στὴν ποιμαντικὴ καὶ τὴν ἱεραποστολικὴ δρᾶση τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἦταν οἱ περίπλοκες ἀμοιβαῖες σχέσεις των Ἐκκλησιῶν μας, γιὰ τὶς ὁποῖες αἰτιῶνται οἱ ἀποφάσεις του Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαίου σχετικὰ μὲ τὴ δημιουργία νέας «ἐκκλησιαστικῆς» δομῆς στὴν Οὐκρανία, ποὺ ἐπηρέασαν τόσο αἰφνίδια τὴν στάση Σας ἔναντι μας;

Μά, ὄχι, γράφετε, ἐπικαλούμενος ἓνα ἀνώνυμο «γέροντα» ὅτι μετὰ ἀπὸ χίλια χρόνια πολλοὶ ἐκκλησιαστικοὶ ἠγέτες στὴ Ρωσία δὲν πρόλαβαν νὰ μάθουν τὶ ἀκριβῶς διδάσκει τὸ Εὐαγγέλιο, καλλιεργώντας **«τὴ σατανικὴ καὶ ἱμπεριαλιστικὴ θεωρία ‘Μόσχα - Τρίτη Ρώμη’»**.¹

Καὶ τὰ λέτε ὅλα αὐτὰ μὲ τὸν τρόπο ὅτι λὲς καὶ τὰ πιστεύατε αὐτὰ πάντοτε.

Δηλαδή, πρέπει νὰ ὁδηγηθῶ στὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ καλωσόρισμά Σας στὴ Σεοῦλ ἦταν ἐκδήλωση τῆς ὑποκρισίας, ἐνῶ εἰλικρινῆς εἶναι ἡ θέση Σας τώρα;

Οἱ δύο προπάπποι μου ἱερεῖς φυλακίσθηκαν καὶ ἐστάλησαν σὲ στρατόπεδα συγκεντρώσεως ἐξαιτίας τῆς πίστεως καὶ τῆς διακονίας αὐτῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἐκτελέσθηκε διὰ τουφεκισμοῦ λόγω τῆς πίστεως στὸν Θεό. Οἱ ἀρχὲς προσπάθησαν νὰ ἀφαιρέσουν ἀπὸ τὴν μανὰ μου τὴν ἄσκηση τῆς γονικῆς μέριμνας ἐπειδὴ τὰ παιδιὰ τῆς μᾶς μεγάλωσε μὲ τὴν πίστη.

¹ «It began with the Tzars' **Satanic and imperialistic theory of the "Third Rome."** That is, the made-up and baseless idea that the Russian Empire was to become the continuation of the Byzantine Empire, and that the Moscow Patriarchate would replace the See of Constantinople as "Ecumenical Patriarchate"».

Άρκετές φορές στο σχολείο μου έβγαζαν τὸ σταυρουδάκι μου ποὺ φοροῦσα καὶ μὲ κοροΐδευαν γιὰ τὴν πίστη μου. Στὰ παιδικὰ μας χρόνια μὲ τὸ χέρι ἀντιγράφαμε τὰ κείμενα τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ διαφόρων προσευχῶν ἔχοντας αὐτὰ ὡς τὸ πλεόν πολῦτιμο ἀγαθό.

Αὐτὰ τὰ κείμενα δὲν τὰ ἀντιγράφαμε ἀπλῶς, ἀλλὰ μελετούσαμε καὶ ξαναμελετούσαμε μὲ μεγάλη εὐλάβεια, δέος καὶ ἀγάπη. Δὲν εἶναι μοναδικὴ ἡ ἱστορία τῆς οἰκογένειάς μου.

Πάρα πολλοὶ δοκίμασαν τὰ δεινὰ τῶν διωγμῶν καὶ χλευασμοῦ. Γιὰ σκεφθεῖτε λίγο, πῶς νὰ διαβάζουμε στὸ κείμενὸ Σας τὶς «ἀποκαλύψεις» ἐνὸς ἀνωνύμου «γέροντα» ὅτι δὲν προλάβαμε νὰ γνωρίσουμε τὸ Εὐαγγέλιο.

Ἐπίσης μὲ πόνο διάβασα πῶς **«ἀκραδάντως πιστεύετε»** ὅτι ἡ **Ρωσικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἐπὶ δεκαετίες κυφοροῦσε ἓνα ὑπόλο σχέδιο**, καταδοκῶντας μιὰ ἀφορμὴ μόνο γιὰ νὰ διακόψει τὸ μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαίου. Δὲν δύναται κανεὶς νὰ φαντασθεῖ τὸ μεγαλύτερο παράλογο. Στὴ συνέντευξη Σας δηλώνετε δυνατὰ ὅτι ἡ δράση τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας στὴ Νοτιοανατολικὴ Ἀσία εἶναι ἤδη ἀντικανονικὴ.

Ἐπιτρέψτε μου νὰ ὑπενθυμίσω τὴν ἱστορία τῆς ἐμφάνισως τῆς Ὁρθοδοξίας στὴν ἐν λόγῳ περιοχῇ: οἱ Ρῶσοι ἱερεῖς ἄρχισαν νὰ δραστηριοποιοῦνται ποιμαντικὰ στὴν Κίνα τὸ 1685, ὁ Ἅγιος Νικόλαος Κασάτκιν ἀφίχθη στὴν Ἰαπωνία τὸ 1861, ἐνῶ ἡ Ρωσικὴ ἐκκλησιαστικὴ ἀποστολὴ στὴν Κορέα ἰδρύθηκε τὸ 1897.

Οἱ Ρωσικὲς ἐνορίες στὴν Ἰνδονησία ἐμφανίζονται τὸ 1934 καὶ τὸ ἴδιο ἔτος ἐγκαινιάσθηκε ἡ ἐνορία στὴ Μανίλα. Ο Ἅγιος Ἰωάννης Μαξιμοβίτς Σαγκάκης τέλεσε τὶς πρῶτες ἱερὲς ἀκολουθίες στὸ Βιετνάμ τὸ 1949.

Καὶ αὐτὰ εἶναι μόλις ἐλάχιστα ἀπὸ τὶς γραπτὲς μαρτυρίες ποὺ ἐπιβεβαιώνουν τὴν ἔναρξη τῆς λειτουργίας τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας στὶς χῶρες τῆς Νότιας καὶ τῆς Νοτιοανατολικῆς Ἀσίας, ὅπου ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ οὐδεμία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἐκπροσωπήθηκε.

Στὴ συνέντευξη Σας παρατίθετε ἓνα διάλογο, γιὰ τὸν ὁποῖο ἀκούσατε ἀπὸ τρίτο πρόσωπο, ὅτι ἤδη ἐπὶ ὑπῆρξε μεταξὺ τοῦ Μητροπολίτη Σμολένσκ καὶ Καλίνιγκραντ Κυρίλλου – τοῦ νῦν Ἀγιωτάτου Πατριάρχου Μόσχας καὶ Πασῶν τῶν Ρωσσιῶν – καὶ ἐνὸς Ρωσοφώνου ἐνορίτη, ὅπου διεκδικοῦσε ὁ Σμολένσκ τὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Σεούλ.

Ρώτησα ἐπίτηδες τὸν Ἀγιώτατο Πατριάρχη σχετικά. Εἶναι ψέμα. Δὲν ὑπῆρξε τέτοια συζήτηση, ἀλλὰ οὔτε θὰ μποροῦσε νὰ ὑπάρξει, διότι ὁ Ἀγιώτατος τυγχάνει πολὺ καλὸς γνώστης τῆς ἱστορίας τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας στὴν Κορέα.

Ἡ Ρωσικὴ ἐκκλησιαστικὴ ἀποστολὴ στὴν Κορέα εἶχε κάποτε τὴν κατοχὴ τῆς οἰκόπεδα καὶ κτίρια, καὶ ὄχι μόνο στὴ Σεούλ, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλη τὴν Κορεατικὴ Χερσόνησο.

Τὶ ἀπέγιναν μετέπειτα, εἴτε πουλήθηκαν, εἴτε παραχωρήθηκαν, ἐὰν ναι, ἀπὸ ποιὸν καὶ μὲ ποιὸν ὄρους, δὲν γνωρίζουμε πρὸς τὸ παρὸν πλήρως. Ἀλλὰ θὰ ἐπιληφθοῦμε τοῦ θέματος.

Τὸ ἱστορικὸ γεγονός εἶναι ὅτι οὐδέποτε σὲ ἑκατοντάδες χρόνια γινόταν ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία ἀποδέκτης παραπόνων ἢ ἐπιπλήξεων ἀπὸ τοὺς Ὁρθόδοξους ἀδελφοὺς μας ἐξαιτίας τῶν ἐνεργειῶν μας στὴν Ἀσία μέχρι προσφάτως, ὅταν ὁ Κωνσταντινουπόλεως τροποποίησε τὴν ἐκκλησιολογία του καὶ ἐπιθύμησε, ἀντὶ «πρώτου μεταξὺ ἴσων» Προκαθημένων νὰ γίνῃ «πρώτος ἄνευ ἴσων».

Οὐδέποτε οἱ Ὁρθόδοξοι κατὰ τόπους Ἐκκλησίαις ἀμφισβητοῦσαν τὴν ποιμαντικὴ καὶ τὴν ἱεραποστολικὴ δράση τῆς Ρωσικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας στὴν Ἀσία, τὸναντίον, τὴν ἐπικροτοῦσαν, κάτι τὸ ὁποῖο συμπεραίνεται εἰδικότερα ἀπὸ τὰ Γράμματα τῶν Πατριαρχῶν Ἱεροσολύμων στὸν Ἰσαπόστολο Νικόλαο Ἰαπωνίας.

Έτσι, τὸ 1896 ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Γεράσιμος ἀπέστειλε δῶρο στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἰαπωνίας ἅγιες εἰκόνες, τιμιά λείψανα καὶ ἄλλα ἱερὰ ἀντικείμενα. Ἀργότερα τὴν ὑποστήριξη πρὸς τὴν Ἰαπωνικὴ Ὁρθόδοξη παρεῖχαν καὶ τὸν βαθὺ προσωπικὸ σεβασμὸ ἔναντι τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἔτρεφαν τόσο οἱ διάδοχοι τοῦ Πατριάρχου Γερασίμου, ὅσο καὶ οἱ ἱεράρχες τῶν διαφόρων κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ὅταν τὸ 1956 ἡ Ρωσικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀνακήρυξε αὐτόνομη τὴν συγκροτηθεῖσα βάσει τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀποστολῆς στὴν Κίνα καὶ τῆς Ἐξαρχίας Ἀνατολικῆς Ἀσίας (στὴν ὁποία κανονικῶς ὑπάγονταν τότε οἱ κοινότητες στὴν Κορέα) Κινεζικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἡ ἐν λόγω ἀπόφαση οὐδόλως ἀμφισβητήθηκε ἀπὸ τίς κατὰ τόπους Ἐκκλησίες, καὶ ἀκόμη περισσότερο, δὲν ἀρνήθηκαν τὴν κανονικὴ δικαιοδοσία τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν Ὁρθοδόξων ἐκκλησιαστικῶν δομῶν στὴν Κίνα.

Κάποτε ὁ Παναγιώτατος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἰωακείμ Γ' ἔστειλε ἅγια εἰκόνα γιὰ τὸν ὑπὸ κατασκευὴ Ρωσικὸ Ἱερὸ Ναὸ στὴ Χαρμπίν, στηρίζοντας τὴν ἐκκλησιαστικὴ μας παρουσία στὴν Κίνα.

Ὅταν τὸ 1970 ἡ Ἰαπωνικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀνακηρύχθηκε αὐτόνομη, ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ἀθηναγόρας ἀρνήθηκε νὰ ἐντάξει τὸν Προκαθήμενο τῆς Ἰαπωνικῆς Ἐκκλησίας στὰ Δίπτυχα λόγω τοῦ αὐτονόμου καὶ ὄχι τοῦ αὐτοκεφάλου καθεστώτος αὐτῆς.

Δὲν ἀμφισβητοῦσε τὴν κανονικὴ δικαιοδοσία τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν Ὁρθοδόξων δομῶν τῆς χώρας, ἡ ὁποία ἡ δικαιοδοσία ἐδῶ καὶ ἕνα αἰῶνα καὶ πλέον δὲν ἀμφισβητεῖτο ἀπὸ κανένα. Ὅλα αὐτὰ ἀποδεικνύει περίτρανα στὸ πόνημά του «Ἔως ἐσχάτου τῆς γῆς» ὁ σπουδαῖος ἱεραπόστολος τῶν ἡμερῶν μας καὶ Προκαθήμενος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀλβανίας ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Τιράνων καὶ πάσης Ἀλβανίας Ἀναστάσιος.

Θὰ ἐπικεντρωθῶ ἰδιαιτέρως στὴν ἱστορία τῆς Ρωσικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀποστολῆς στὴν Κορέα.

Ἡ ἱστορία τῶν σχέσεων Ρωσίας-Κορέας ἀνάγεται στὴν ἐποχὴ τῆς Ρως τοῦ Κιέβου, ὅταν τὸ δόγμα «Μόσχα-Τρίτη Ρώμη», τὸ ὁποῖο ἐπικαλεῖται ἡ Ὑμετέρα Σεβασμιότητα, οὔτε κἀν ὑπῆρχε ἀκόμη.

Εἰρήσθω ἐν παρόδῳ ὅτι μοναδικὸ ἔγγραφο, τὸ ὁποῖο ἀνακηρύσσει ἅμεσα τὴν ἐν λόγω ἰδέα εἶναι ὁ «Ἰδρυτικὸς χάρτης» μὲ τὸν ὁποῖο στὴ Μόσχα ἱδρύεται Πατριαρχεῖο καὶ ποὺ φέρνει τὴν ὑπογραφή τοῦ Παναγιωτάτου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμία (1589).

Ἡ δὲ ἱεραποστολικὴ δράση τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στοὺς Κορεάτες ξεκίνησε τὸ 1856 μὲ τὸν Ἅγιο Ἐπίσκοπο Ἰννοκέντιο Βενιαμίνοφ νὰ στείλει κήρυκες τῆς Ὁρθοδοξίας στὴν περιοχὴ τῆς Νότιας Οὐσουρίας, ὅπου κατευθύνθηκε τὸ μεταναστευτικὸ ρεῦμα ἀπὸ τὴν Κορέα.

Τὸ 1885 μεταξὺ τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Κορέας ὑπεγράφη συμφωνία, ἡ ὁποία χορηγοῦσε δικαίωμα στοὺς Ρώσους ὑπηκόους στὸ ἔδαφος τῆς Κορέας νὰ τελοῦν ἱερὰς ἀκολουθίαις ἀνεμποδίστως.

Μὲ ἀπόφαση τῆς Ἁγιωτάτης Διοικούσης Συνόδου τὸ 1897 στὴν Κορέα ἱδρύθηκε ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησιαστικὴ Ἀποστολὴ μὲ σκοπὸ τὴ φροντίδα τῶν Ρώσων Ὁρθοδόξων χριστιανῶν, τῶν προσερχομένων στὴν Κορεατικὴ Χερσόνησο καθὼς καὶ τὴν διάδοση τῆς Ὁρθοδοξίας στὸν ντόπιον μὴ χριστιανικὸ πληθυσμὸ.

Στὶς 17 Φεβρουαρίου 1900 ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀποστολῆς Ἀρχιμανδρίτης Χρῦσανθος Σετκόφσκι τέλεσε Θεία Λειτουργία στὴ Σεοὺλ καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐκεῖνο τὸ γεγονὸς θεωρεῖται παραδοσιακὰ ὡς ἀφετηρία τῆς δράσεως τῆς Ρωσικῆς Ἀποστολῆς.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς συγκροτήσεώς της μέχρι τὸ 1908 ἡ ἐν Κορέα Ἀποστολὴ ὑπαγόταν στὴ δικαιοδοσία τοῦ Μητροπολίτη Πετροπόλεως, ἐνῶ ἀπὸ τὸ 1908 ἕως 1921 στὴ δικαιοδοσία τοῦ

Ἐπισκόπου Βλαντιβοστόκ, ἀπὸ το 1921 ἕως 1945 στὴ δικαιοδοσία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Τόκιο καὶ ἀπὸ τὸ 1945 ἕως 1954 στὴ δικαιοδοσία τῆς Ἐξαρχίας τῆς Ἀνατολικῆς Ἀσίας.

Καὶ ὁμως ἡ δρᾶση τῆς Ἀποστολῆς διακόπηκε βιαίως. Μετὰ τὴ λήξη τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου οἱ νοτιοκορεατικὲς ἀρχὲς καὶ ἡ ἀμερικανικὴ κατοχικὴ διοίκηση χρόνια διεξήγαγαν τὸν ἀγῶνα προσπαθώντας νὰ ἀποσπάσουν τὴν Ἀποστολὴ ἀπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας.

Μὴ ἔχοντας δυνατότητα νὰ τὸ πετύχουν μὲ κάποια νόμιμα μέσα τὸ 1949 οἱ ἀρχὲς τῆς Νότιας Κορέας ἀπέλασαν τὸν Ἀρχηγὸ τῆς Ἀποστολῆς Ἀρχιμανδρίτη Πολύκαρπο.

Γιὰ λόγους πολιτικοῦ ἀνεστάλη ἡ λειτουργία τῆς Ἀποστολῆς ἐνῶ ἡ περιουσία της δημεύθηκε.

Μόλις τὸ 1955 οἱ στερούμενες πλέον ἀρχιερατικῆς φροντίδας καὶ κατόπιν ἐπιρροῆς τῆς στρατιωτικῆς παρουσίας τῶν ξένων δυνάμεων στὴ Νότια Κορέα, οἱ ὅσες σῶζονταν ἐνορίες τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐντάχθηκαν στὴν Ἀρχιεπισκοπὴ τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως στὴν Ἀμερική.

Εἶναι σχεδὸν ἀδύνατο νὰ δεχθοῦμε ὡς νόμιμη τὴν γενομένη κάτω ἀπὸ πιέσεις τῶν πολιτικῶν δυνάμεων μετάβαση τοῦ εὐαγοῦς κλήρου καὶ κοινοτήτων σὲ μιὰ ἄλλη δικαιοδοσία (χωρὶς νὰ ἐκδοθοῦν ποτὲ τὰ ἀπολυτήρια).

Ἐπομένως, σήμερα δὲν μιᾶμε γιὰ ἴδρυση μιᾶς «παράλληλης Ἐκκλησίας», ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῆς πνευματικῆς ἀποστολῆς τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Αὐτὸ ὀφείλεται στὴν ἱστορικὴ πορεία ἀνασυγκροτήσεως τῆς δοκιμαζομένης ἐπὶ 70 χρόνια ἀπὸ τὸ ζυγὸ τῶν ἀθείστικων ἀρχῶν Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, στὴν ἀνάγκη ποιμαντικῆς φροντίδας τῶν συμπατριωτῶν μας σὲ κάθε γωνιὰ τῆς ὑψηλίου, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ἀσίας, καὶ στὴν ἀδυναμία συμμετοχῆς γιὰ τὸ ποίμνιο μας στὰ τελούμενα στὴν Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως Μυστήρια, διότι ἡ τελευταία προχώρησε σὲ κοινωνία μὲ σχισματικοὺς καὶ εἰσπήδησε στὰ κανονικὰ ὄρια τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας στὴν Οὐκρανία.

Ἐπαναλαμβάνω, ἱστορικὰ ἡ πορεία τῆς Ὁρθοδοξίας στὴν Κορέα ἦταν συνδεδεμένη μὲ τὴ Ρωσία. Καὶ σήμερα ἡ Ἐκκλησία καταβάλλει προσπάθειες πρὸς ἀναβίωση τῆς πνευματικῆς ἐγγύτητος τῶν λαῶν μας, πρὸς ἐπαναφορὰ τῶν πνευματικῶν δεσμῶν, διὰ τῶν ὁποίων ἦταν συνδεδεμένοι στὸ παρελθόν.

Ἡ Ρωσικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἔχει κάθε ἱστορικὸ καὶ κανονικὸ λόγο γιὰ νὰ ἀνανεώσει τὴν ἱεραποστολικὴ δρᾶση, ἡ ὁποία διακόπηκε στὴν Κορεατικὴ Χερσόνησο ἐξαιτίας τῶν ἱστορικῶν συγκυριῶν.

Σεῖς, Σεβασμιώτατε, προτιμᾶτε νὰ παραβλέπετε τὸν πολιτικὸ χαρακτῆρα τῶν ἐνεργειῶν τῆς Ἐκκλησίας Σας στὴν Οὐκρανία, ἐντούτοις ὁμιλεῖτε γιὰ τὸν πολιτικὸ χαρακτῆρα τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας στὴν Κορέα, ὅπου ὑπονομεύουμε δῆθεν τὸ κανονικὸ καθεστῶς τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀσκοῦμε προσηλυτισμὸ.

Ἀγανακτεῖτε γιὰ τὴ σύσταση ἐνοριῶν καὶ ἐπαρχιῶν τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας στὴ Νοτιοανατολικὴ Ἀσία γενικὰ καὶ στὴν Κορέα εἰδικώτερα.

Ἐπ' αὐτοῦ πρόσφατα ἀναλυτικότερα μίλησε ὁ ἀδελφὸς μου ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κορέας κ. Θεοφάνης Κιμ. (πατήστε ἐδῶ)

Νὰ προσθέσω μόνο ὅτι σὲ πολλὰς χῶρες τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς, οἱ ὁποῖες δὲν ὑπάγονται στὸν κανονικὸ χῶρο μιᾶς συγκεκριμένης Ἐκκλησίας, συνυπάρχουν ἐπίσκοποι διαφόρων κατὰ τὸπους Ἐκκλησιῶν χωρὶς αὐτὸ νὰ ἀποτελεῖ ἀνυπέρβλητο ἐμπόδιο γιὰ τὴ διακονία τους καὶ τὴν κοινὴ μαρτυρία γιὰ τὸν Χριστό.

Εἶναι ἓνα καλὸ παράδειγμα μιᾶς καταστάσεως ὅταν στὴν κεφαλὴ γωνίας τοποθετεῖται ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία, οἱ ἀθάνατες ἀνθρώπινες ψυχές.

Ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία ἀποβλέπει στὸ διάλογο καὶ λαμβάνει ἐνεργὸ μέρος σὲ ὅλα τὰ Ἐπισκοπικὰ συνέδρια, μὴν προβάλλοντάς ταυτόχρονα ἀπαράδεκτους ὅρους σ' ἐκεῖνες τὶς περιοχές, ὅπου τὸ Ρωσόφωνο ποίμνιο ἀπαρτίζει πλειοψηφία καὶ ἀντιμετωπίζοντας τὰ ἀναφυόμενα ζητήματα μὲ πνεῦμα ἀγάπης καὶ συνεργασίας.

Γι' αὐτὸ βλέπω ὡς ἀβάσιμες τὶς μομφές Σας. Σήμερα, σὲ ἀπλό χῶρο, ἀλλὰ μὲ το μεράκι ἐτοιμασμένο γιὰ νὰ στεγάσει ἓνα πρόχειρο ναὸ στὴ Σεούλ, στὶς Θεῖες Λειτουργίες προσέρχεται ἓνας σπουδαῖος ἀριθμὸς τῶν πιστῶν μας. Γινόμαστε ἀποδέκτες πολλῶν Γραμμάτων μὲ εὐχαριστίες καὶ αἰτήματα ἀπὸ τὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας μας τόσο ἀπὸ τὴ Σεούλ ὅσο καὶ ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη τῆς Κορέας, ποὺ μας ζητοῦν γιὰ φροντίδα τῶν ψυχῶν τους.

Θὰ πρέπει νὰ διώξουμε τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ὡς Μητέρα τους βλέπουν τὴν Ρωσικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ τὸν Ἀγιώτατο Πατριάρχη Μόσχας καὶ Πασῶν τῶν Ρωσσιῶν Κύριλλο ὡς πνευματικὸ πατέρα τους;

Παρακαλῶ νὰ ἔχετε ὑπόψη Σας ὅτι πρόκειται γιὰ ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι σήμερα δὲν θὰ ἐκκλησιάζονται σὲ Ναοὺς τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως γιὰ τοὺς ὡς ἄνω λόγους.

Μήπως δὲν ἐόρτασε πρόσφατα ἡ Ἱερὰ Μητρόπολη Κορέας τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως τὴν ἐπέτειο 119 ἐτῶν ἀπὸ τὴν πρώτη Θεία Λειτουργία στὴν Κορέα, δηλαδὴ τὴν ἐπέτειο τῆς ἐνάρξεως τῆς δράσεως τῆς ἀποστολῆς τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας στὴν Κορέα;

Μήπως θέλετε νὰ πείτε ὅτι ἐορτάσατε τὴν ἐπέτειο τῶν «ἀντικανονικῶν ἐνεργειῶν»; Καὶ τί τότε ἐόρτασε ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος κατὰ τὸ ἀδελφικὸ συλλεῖτουργο στὴ Σεούλ τὸν Φεβρουάριο 2000 μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Καλούγκας καὶ Μπόροφσκ Κλήμεντα καὶ πλειάδα Ἱεραρχῶν;

Καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θουατέρων καὶ Μεγάλης Βρετανίας Γρηγόριος, ὁ ὁποῖος προεξῆρχε τοῦ συλλεῖτουργοῦ στὴ Σεούλ τὸ 2010, ὅπου συμμετεῖχε καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Βλαντιβοστόκ καὶ Πριμόργιε Βενιαμίν, αὐτοὶ τί ἐόρτασαν; Ἀπορία ἐπίσης προκαλεῖ ἡ διήγηση Σας γιὰ τὴ συνάντηση μὲ τὸν Ἱερέα.

Ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι τῆς Σεούλ ξέρουν γιὰ ποιὸν πρόκειται. Εἶναι ἄνθρωπος μὲ καθόλου εὐκόλη πορεία, ὁ ὁποῖος ὅμως ἀξιώθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ τῆς χάριτος τῆς ἱερωσύνης.

Δυσκολεύομαι νὰ φαντασθῶ τὴ συμπεριφορὰ τοῦ ἔτσι ὅπως τὴν περιγράφετε, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ἐὰν εἶναι ἔτσι, μπορῶ μόνον νὰ ὑπενθυμίσω τὰ τοῦ Ἀποστόλου: «Ἐὰν καὶ προληφθῇ ἄνθρωπος ἐν τινὶ παραπτώματι, ὑμεῖς οἱ πνευματικοὶ καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πραότητος» (Γαλ. 6.1).

Γράφετε ὅτι τὸ Νοέμβριο 2018 στὰ πλαίσια τῆς στρογγυλῆς τραπέζης στὴ Σεούλ μὲ τίτλο «Ἡ Ρωσικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ οἱ συμπατριῶτες: πείρα συνεργασίας στὴ Νοτιοανατολικὴ Ἀσία, τὴν Αὐστραλία καὶ τὴν Ὠκεανία», τῶν ἐργασιῶν τῆς ὁποίας προῆδρευσε ὁ Μητροπολίτης Βολοκολάμσκ Ἰλαρίωνας, ὁ Πρόεδρος τοῦ Τμήματος Ἐξωτερικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχέσεων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, συγκεντρώθηκαν ὑπογραφές κάτω ἀπὸ τὸ κείμενο, τὸ ὁποῖο τελικὰ ὑπέγραψαν ἐλάχιστοι.

Προφανῶς Σας εἶπαν ἀναλήθεια, διότι στὴν πραγματικότητα κανένα ἐκκλησιαστικὸ κείμενο ὑπεγράφη 'σ' ἐκεῖνη τὴ συνάντηση.

Ἡ πολυετὴς ἱστορία τῶν ἀμοιβαίων σχέσεων τῶν Ἐκκλησιῶν μας γνώριζε ἀτυχῶς καὶ θλιβερὰς σελίδες, τὶς ὁποῖες μέχρι προσφάτως προτιμούσαμε νὰ μὴν τὶς ἀναπολοῦμε.

Καίτοι, **τὴ δεκαετία τοῦ 1920 ὁ Κωνσταντινουπόλεως ἀποπειράθηκε νὰ καθαιρέσει τὸν Ἀγιώτατο Πατριάρχη Τύχωνα Μπελάβιν** καὶ παντοιοτρόπως ὑποστήριξε τὴν ἰδρυθεῖσα ἀπὸ τὴν παρὰ τὸ Λαϊκὸ Ἐπιτροπάτο Ἐσωτερικῶν Ὑποθέσεων τῆς Ρωσικῆς Σοβιετικῆς

Όμοσπονδιακής Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας Κρατική Πολιτική Διεύθυνση ανακαινιστική **«Ζώσα ἔκκλησία»** για να εισπράξει από τον Άγιο Πατριάρχη και όμολογητή την ακόλουθη απάντηση: «Άφοῦ μελετήσαμε τὰ ὡς ἄνω πρακτικά, ἔχουμε παραχθεί καὶ ἐπλαγεί ὄχι ὀλίγον μὲ τὸ ὅτι ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, χωρὶς κάθε προηγούμενη ἐπικοινωνία μαζί Μας, ὡς νόμιμο ἐκπρόσωπο καὶ κεφαλὴ τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀναμιγνύεται στὴν ἐσωτερικὴ ζωὴ καὶ τὶς ὑποθέσεις τῆς Αὐτοκεφάλου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας. Οἱ Ἱερεῖς Σύνοδοι (βλ. τοὺς κανόνες 2ο καὶ 3ο τῆς Β' Οἰκουμενικῆς κλπ.) στὸν Κωνσταντινουπόλεως [...] ἀναγνώρισαν καὶ ἀναγνωρίζουν τὸ πρωτεῖο τιμῆς ἔναντι τῶν ἄλλων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καὶ ὄχι ἐξουσίας... Κάθε ἀποστολὴ ὁποιασδήποτε Ἐπιτροπῆς χωρὶς τὴν ἐπικοινωνία μαζί Μου ὡς τὸ μόνον νόμιμο καὶ Ὁρθόδοξο Πρωθιεράρχη τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἄνευ γνώμης μου θὰ εἶναι ἀθέμιτη καὶ δὲν θὰ γίνεῖ ἀποδεκτὴ ἀπὸ τὸν Ρωσικὸ Ὁρθόδοξο λαό, προσφέροντας ὄχι καθησυχασμό ἀλλὰ ἀκόμη μεγαλύτερη διχόνοια καὶ διαίρεση στὴ ζωὴ τῆς πολυπαθοῦς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας».

Ἡ ἀλλαγὴ τῆς θέσεως τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως σημειώθηκε πλέον τῆ δεκαετία τοῦ 1940, ὅταν κατὰ τὸ Β' Παγκόσμιο Πόλεμο τροποποιήθηκε ριζικὰ ἡ πολιτικὴ τῆς σοβιετικῆς ἡγεσίας ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας.

Μετὰ ἀπὸ περιφημὴ συνάντηση μὲ τοὺς τρεῖς μητροπολίτες τῆς Πατριαρχικῆς Ἐκκλησίας τὸ Σεπτέμβριο 1943 ὁ Στάλιν, ἀφοῦ ἔκρινε ὅτι οἱ ἀρχεῖς δὲν θέλουν πιά τὸ σχίσμα τῶν ανακαινιστῶν, ἐπικύρωσε τὴν κατάργησή του.

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ὁ Κωνσταντινουπόλεως δὲν εἶχε πιά λόγο νὰ ἔχει σχέσεις μὲ τοὺς ἀουτσάιντερ ανακαινιστές καὶ, σὰν νὰ μὴν εἶχε προηγηθεῖ τίποτε, ἀποκατέστησε κοινωρία μὲ τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας. Μὲ τὴ σειρὰ τῆς ἡ Ρωσικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας δὲν κάλεσε τότε κανένα νὰ ἀπολογηθεῖ γιὰ τὴν πρόσφατη ἱεροκανονικὴ ἀκολασία.

Μιὰ ἄλλη εἰσπήδηση στὸ κανονικὸ χῶρο τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας πραγματοποιήθηκε τὴν δεκαετία τοῦ 1990 στὴν Ἑσθονία.

Τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως, μὲ ὑποστήριξη του Προέδρου, του Πρωθυπουργοῦ καὶ του Ὑπουργείου Ἑσωτερικῶν τῆς Ἑσθονίας, προχώρησε στὴν ἀναγνώριση μιᾶς ἐκκλησιαστικῆς δομῆς, ἡ ὁποία ὑποστηριζόταν ἀπὸ τότε πολιτικούς καὶ δὲν ντρεπόταν νὰ καταφεύγει στὴν ἐθνικιστικὴ ρητορικὴ, χωρὶς νὰ λαμβάνει ὑπόψη τὴν παρουσία στὸν τόπο μιᾶς μοναδικῆς κανονικῆς Ἐκκλησίας τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας.

Ἰδιαίτερη ἔκπληξη καὶ λύπη προκαλεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι αὐτὴ ἡ τάση ἔτυχε προσωπικῆς ὑποστηρίξεως τοῦ Πατριάρχη Βαρθολομαίου.

Τότε διακόπηκε ἡ κανονικὴ κοινωρία μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν Ρωσίας καὶ Κωνσταντινουπόλεως.

Εἶναι δυνατόν ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία μὲ τόση αὐθάδεια νὰ ἀθετεῖ τοὺς ἱεροὺς κανόνες, νὰ διχάζει τὶς ἐθνικότητες καὶ νὰ σπεῖρει ἔχθρα μεταξὺ τῶν λαῶν;

Αὐτὴ ἡ σφοδρότατη σύγκρουση στὴν ἱστορία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἀρκετὲς φορὲς ἀπεκαλεῖτο «σχίσμα» ἀπὸ τα ΜΜΕ, θεραπεύθηκε πρὸς τὸ τέλος τοῦ 1996 μὲ συμβιβαστικὴ λύση τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν Ρωσίας καὶ Κωνσταντινουπόλεως, οἱ ὁποῖες δέχθηκαν τὴν συνύπαρξη τῶν δύο δικαιοδοσιῶν στὸ ἔδαφος τοῦ Ἑσθονικοῦ κράτους, κάτι τὸ ὁποῖο δὲν συνάδει οὔτε μὲ τὶς ἀρχεῖς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου, ἀλλὰ οὔτε καὶ ἀνταποκρίνεται στὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια.

Ὑπηρετήσαν οἱ ἐνέργειες τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως τὸ καλὸ τῆς Ἐκκλησίας ἢ τὸ καλὸ τοῦ Ἑσθονικοῦ λαοῦ;

Μήπως αὐξήθηκε ὁ ἀριθμὸς τῶν πιστῶν; Οἱ ἴδιοι γνωρίζετε ὅτι σύμφωνα μὲ τα ἐπίσημα στατιστικὰ τῶν ἀρχῶν τῆς Ἑσθονίας ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀκολούθων τῆς Ἑσθονικῆς Ὁρθοδόξου

Ἐκκλησίας εἶναι ἐξαπλάσιος ἐκείνου τῶν ὁπαδῶν τῆς δομῆς τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως στὴν Ἑσθονία.

Τὰ τελευταῖα χρόνια ἀπὸ ντροπὴ οἱ ἀρχές δὲν δημοσιεύουν τὰ στατιστικά, διότι ἡ ἱστορικὴ ἐπιλογὴ τοῦ λαοῦ ἀνατρέπει τὰ πολιτικὰ σχέδια τῶν πολιτικῶν. Τὸ πολιτικὸ σχέδιο, ἡ προσπάθεια τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ ὁποῖου καταβλήθηκε σήμερα στὴν Οὐκρανία, σχεδὸν ἀπέτυχε καὶ δὲν μπορεῖ νὰ δικαιολογηθεῖ μὲ ἐκκλησιαστικὲς σκοπιμότητες, διότι ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ φύλακας τῆς ἀληθείας, αἰσθάνεται ποῦ εἶναι ἡ ἀλήθεια.

Ἐρχόμενος τῶρα στὸ Οὐκρανικόν, τὸ ὁποῖο κατέχει σπουδαία θέση στὴν παρέμβαση Σας, νὰ ἐπισημάνω ὅτι στὴ συνέντευξη Σας **παραλληλίζετε τὴν ἐπανεένωση τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας καὶ τῆς Ὑπερορίου Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (ΥΡΟΕ) μὲ τὴν ἀποδοχὴ ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως τῶν Οὐκρανῶν σχισματικῶν τοῦ λεγόμενου «Πατριαρχείου Κιέβου» καὶ τῆς «Οὐκρανικῆς Αὐτοκέφαλης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας».**

Παρὰ ταῦτα, εἶναι ἀδύνατο παρὰ νὰ μὴν διακρίνουμε θεμελιώδεις διαφορὲς στὶς δύο πράξεις.

Ἡ κοινωνία τῆς ΥΡΟΕ μὲ τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας ἀνεστάλη προσωρινὰ τῆ δεκαετία τοῦ 1920 ἐξαιτίας τοῦ πολιτικοῦ καθεστώτος στὴν ΕΣΣΔ καὶ τῆς πιέσεως τὴν ὁποία δεχόταν ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία.

Ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ὁποία ζοῦσε τὴν Ὁθωμανικὴ Τουρκικὴ κυριαρχία γνωρίζει κάλλιστα τὸ βᾶρος τῆς πιέσεως τῶν ἀρχῶν. Ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία οὐδέποτε ἀπέριπτε τὰ μυστήρια τῆς ΥΡΟΕ ὡς ἄκυρα.

Στὴν ἴδια τὴν ΥΡΟΕ οὐδεμία φορὰ διακόπηκε ἡ ἀποστολικὴ διαδοχὴ τῶν ἐπισκοπικῶν χειροτονιῶν. Ἐν εὐθέτω χρόνῳ ἀποκαταστάθηκε ἡ εὐχαριστιακὴ κοινωνία.

Ἡ Οὐκρανικὴ κατάσταση διαφέρει κατὰ πολὺ. Ὁ πρῶην μητροπολίτης Φιλάρετος Ντενισένκο καθαιρέθηκε ἐξαιτίας τῶν κανονικῶν παραπτωμάτων, ἡ ὁποία ἡ καθαίρεση ἔτυχε ὑποστηρίξεως ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων Προκαθημένων.

Στὶς 26 Αὐγούστου 1992 ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος ἀπέστειλε Γράμμα στὸν Πατριάρχη Μόσχας καὶ Πασῶν τῶν Ρωσσιῶν Ἀλέξιο Β' σχετικὰ μὲ τὴν καθαίρεση τοῦ Κιέβου Φιλαρέτου, ὅπου ἔγραφε: «ἡ καθ' ἡμᾶς Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ἀναγνωρίζουσα εἰς τὸ ἀκέραιον τὴν ἐπὶ τοῦ θέματος ἀποκλειστικὴ ἀρμοδιότητα τῆς ὑφ' Ὑμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας ἀποδέχεται τὰ Συνοδικῶς ἀποφασισθέντα περὶ τοῦ ἐν λόγω».

Λοιπὸν, εἶναι δυνατὸ κανεῖς νὰ ἐπιβεβαιῶναι τὴν καθαίρεση ἀρχικὰ καὶ στὴ συνέχεια νὰ ἀνακαλεῖ τὴν ἀπόφασή του;

Πῶς συμβιβάζονται αὐτὰ μὲ τὰ τοῦ Εὐαγγελίου: «Ἔστω δὲ ὁ λόγος ὑμῶν ναὶ ναί, οὐ οὐ· τὸ δὲ περισσὸν τούτων ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστίν» (Ματθ. 5.37); Ἐξαιτίας τῆς περαιτέρω ἐμμονῆς του στὸ σχίσμα ὁ Ντενισένκο ὑπέπεσε στὸ ἀνάθεμα, δηλαδὴ ἀφορίσθηκε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ὁ ὁποῖος ὁ ἀφορισμὸς ἐπίσης ἐπιβεβαιώθηκε ἀπὸ ὅλες τὶς Ἐκκλησίες.

Μὲ τὴν ὑποστήριξη τῶν ἀρχῶν τῆς Οὐκρανίας προέβη σὲ διοργάνωση τοῦ «Πατριαρχείου Κιέβου» καὶ «χειροτονίες» ἐπισκόπων.

Αὐτὲς οἱ «χειροτονίες» ἀναγνωρίζονται πλέον ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως. Μάλιστα, ἡ Κωνσταντινούπολη ἀναγνώρισε μονομερῶς τὶς ἐπισκοπικὲς «χειροτονίες» τῆς οὕτως λεγόμενης «Οὐκρανικῆς Αὐτοκέφαλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας», τῆς ὁποίας ἡ κεφαλὴ «μητροπολίτης» Μακάριος Μαλέτιτς ἀποχώρησε αὐθαιρέτως ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας, ἔχοντας τὸν βαθμὸ τοῦ πρεσβυτέρου.

Εἶναι προφανὲς τὸ συμπέρασμα, στὸ ὁποῖο κατέληξε καὶ ὑποστηρίζει ἡ πλειοψηφία τῆς Ὁρθόδοξης ἱεραρχίας καὶ τοῦ εὐαγοῦς κλήρου καθὼς καὶ θεολόγων ὅτι οἱ ἐπισκοπικὲς

χειροτονίες τοῦ «Πατριαρχείου Κιέβου» καὶ τῆς «Οὐκρανικῆς Αὐτοκεφάλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας» εἶναι ἄκυρες καὶ παραμένουν ὡς τέτοιες καὶ στὴ νεοσύστατη «ἐκκλησία».

Αὐτὰ τα «ἐκκλησιαστικά» μορφώματα ὅπως καὶ οἱ χειροτονίες των οὐδέποτε ἀναγνωρίσθηκαν ἀπὸ οὐδεμίαν Τοπικὴ Ἐκκλησία. Χωρὶς νὰ λάβει ὑπόψη ὅλα τὰ παραπάνω ἡ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως ὑποστήριξε τὸ αἴτημα τοῦ Προέδρου τῆς Οὐκρανίας, τῆς Ἀνώτατης Βουλῆς καὶ τῶν ὡς ἄνω ἀρχηγῶν τῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων μὲ τὴν ἀποδοχὴ τους στὴν ευχαριστιακὴ κοινωνία καὶ τὴν ἀναγνώριση ὡς ἔγκυρων τῶν χειροτονιῶν τους.

Ἐπαναλαμβάνονται τὰ πρὸ ἐνὸς αἰῶνος γεγονότα, γιὰ τὰ ὁποῖα μὲ πόνον καρδιάς ἔγραφε τότε ὁ μητροπολίτης Σέργιος Στραγκορόντσκι: «Γνωρίζουμε ὅτι στὴν ἐνότητα μὲ τὴν Ἐκκλησία εὐρίσκονται μόνο ὅσοι ἔχουν τὴν ἐνότητα μὲ τὸν νόμιμο αὐτῶν ἐπίσκοπο καὶ πατριάρχη· ὅτι ὁ ἐπιτιμηθεὶς ἀπὸ τὸν οἰκεῖο αὐτοῦ πατριάρχη δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ δεκτὸς σὲ κοινωνία ἀπὸ τοὺς ἄλλους (1ος κανὼνα τῆς Συνόδου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ ἔτους 879) [...] Ἀλλὰ ἐπιπλέον καὶ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔλθει σὲ κοινωνία μὲ τὸν ἀκοινώνητο ὑπέκειται σὲ ἀφορισμὸ (10ος καὶ 12ος Ἀποστολικοὶ κανόνες). [...] Μπροστὰ στὸ νόμο τοῦ Θεοῦ ὅλοι εἴμαστε ἴσοι: τόσο οἱ πατριάρχες, ὅσο καὶ λαϊκοί. Ὅταν τὸν 15ο αἰῶνα ὁ Κωνσταντινουπόλεως ὑπέπεσε στὴν οὐνία μὲ τὴν Ρώμη, δὲν τὸν ἀκολούθησε ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία [...] Ἔτσι καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Κωνσταντινουπόλεως μὲ τοὺς ἀνακαινιστὲς μπορεῖ μόνο ἀνακαινιστὴ νὰ καταστήσῃ τὸν Πατριάρχη, καὶ ὄχι ἀνακαινιστὲς τοὺς Ὁρθοδόξους».

Ὁ Μητροπολίτης Ζαπορόζιε καὶ Μελιτουπόλεως Λουκάς Κοβαλένκο διηγήθηκε ὅτι κατὰ τὴ συνάντησή του μὲ τὸ πρόσωπὸ Σας τὸ 2018 τὸν διαβεβαίωσατε ὅτι ἡ Κωνσταντινούπολη δὲν ἐπρόκειτο νὰ νομιμοποιήσῃ τὸ σχίσμα καὶ ἐὰν τελικὰ γίνῃ κάτι ἐν καιρῷ εὐθέτω τοῦτο θὰ εἶναι μόνο σὲ περίπτωση τῆς μετάνοιας τῶν σχισματικῶν.

Σήμερα ξέρουμε ὅτι τελικὰ ὅλα ἔγιναν χωρὶς ἵχνη τῆς μετάνοιας ἀλλὰ μὲ τὴν ὑπερήφανη προβολὴ τῆς θριαμβολογίας. Οὐδεμίαν θεραπεία τοῦ σχίσματος στὴν Οὐκρανία ἐπῆλθε, ἡ ὁποία ἢ θεραπεία εἶχε δηλωθεῖ ὡς σκοπὸ τῆς ἐν λόγω πράξεως.

Στὸν εὐαγγὴ κληρὸ καὶ τοὺς λαϊκοὺς τῆς κανονικῆς Ἐκκλησίας στὴν Οὐκρανία ἀσκεῖται μιὰ ἄνευ προηγουμένου πίεση μὲ χρῆση ὅλων τῶν ἐργαλείων τοῦ κράτους, δηλαδὴ μέσω τῶν μυστικῶν ὑπηρεσιῶν, τῶν ἐκβιασμῶν, τῶν ἐκφοβισμῶν, τῶν καταλήψεων Ι. Ναῶν μὲ ἀνοχὴ ἢ ὑποστήριξη τῆς ἀστυνομίας καὶ τοπικῶν ἀρχῶν.

Αἰμορραγεῖ ἡ καρδιὰ νὰ βλέπεις τὶς ἀσταμάτητες ἀπόπειρες καταλήψεων μὲ τὴ βία των Ι. Ναῶν τῆς Οὐκρανικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Στὸ τραγικωμικὸ τῆς καταστάσεως συνέβαλε ὁ ψευδοπατριάρχης «Φιλάρετος» Ντενισένκο μὲ τὴν ἄρνησή του νὰ δεχθεῖ τὸν ἐκδοθέντα ἀπὸ τὸν Κωνσταντινουπόλεως τόμο καὶ μὲ τὴν ἐπαναφορὰ τοῦ «Πατριαρχείου Κιέβου».

Αὐτὸ γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ καταδεικνύει ὅτι καμία εἰρήνη καὶ ἐνότητα στοὺς Ὁρθοδόξους αὐτῆς τῆς χώρας ἔφεραν οἱ ἀποφάσεις τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως νὰ παραχωρήσῃ τὸ «αὐτοκέφαλο» στὸ νέο «ἐκκλησιαστικὸ» μόρφωμα στὴν Οὐκρανία, ὀδηγώντας μόνο σὲ νέες διαιρέσεις, τὴ δημιουργία μιᾶς παράλληλης «ἱεραρχίας» καὶ τὶς ταλαιπωρίες τοῦ λαοῦ, ὅπως αὐτὸ συνέβη πλέον ἀρκετὲς φορὲς στὴν ἱστορία.

Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι αὐτοαποκαλοῦνται «ἀρχιερεῖς» καὶ «ἱερεῖς» τῆς «Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας» ἔχουν πλέον τὴ δυνατότητα νὰ ἱεουργοῦν ἀνεμπόδιστα σὲ Ναοὺς τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως.

Μὲ συγχωρεῖτε, ἐγὼ ὅμως ἀδυνατῶ νὰ κοινωνήσω ἀπὸ τὸ ἴδιο Ποτήρι μὲ τέτοιους ἀνθρώπους, ὅπου καὶ νὰ γινόταν αὐτό, εἴτε στὴν Ἰστανμπούλ, εἴτε σὲ τὴν ΗΠΑ, εἴτε στὴν Κορέα.

Σημειωτέον, ότι όλα αυτά συμβαίνουν παρόλο που υπάρχει ή αναγνωρισμένη από όλες τις κατά τόπους Όρθόδοξες Έκκλησίες Ουκρανική Όρθόδοξη Έκκλησία με τόν νόμιμο Προκαθήμενο αυτής τόν Μακαριώτατο Μητροπολίτη Κιέβου και πάσης Ουκρανίας Όνούφριο, ό οποίος με σύσσωμη τήν ιεραρχία απέρριψε κατηγορηματικά τέτοιο τρόπο έκχωρήσεως του «αύτοκεφάλου».

Στους έορτασμούς στο Κίεβο 24-25 Ιουνίου αισθάνθηκα μιá ασυνήθιστη πνευματική ανάταση και ένιωση πραγματικά τήν Όρθόδοξη ένότητα.

Άπό κοινού άνέπεμψαν δεήσεις οί εκπρόσωποι τών δέκα Αυτόκεφάλων Όρθοδόξων Έκκλησιών και ένώ οί τρείς κωλύθηκαν νά στείλουν τούς εκπροσώπους τους, αλλά οί Προκαθήμενοι αυτών απέστειλαν συγχαρητήρια γράμματα πρός τόν Μακαριώτατο Μητροπολίτη Όνούφριο.

Έκφράζοντας τήν ύποστήριξη και εύχόμενοι κουράγιο στήν άντιμετώπιση τής τραγικής καταστάσεως ή όποία διαμορφώθηκε, όλοι μαζί προσευχηθήκαμε, κοινωνοί γενόμενοι τών ταλαιπωριών και του πόνου, τούς όποιους προκάλεσαν στους πιστούς τής Ουκρανίας οί άποφάσεις τών έκκλησιαστικών άρχών τής Έκκλησίας Σας.

Οί πανηγυρικές λατρευτικές έκδηλώσεις στη Λαύρα Κοιμήσεως τής Θεοτόκου τών Σπηλαίων του Κιέβου, όπου ή ιεραρχία, ό ευάγής κληρος και ό φιλόχριστος λαός προσευχηθήκαμε άπό κοινού, ύπενθύμιζε τó Άγιο Πάσχα και άναδείχθηκε σέ πραγματικό θρίαμβο τής Όρθοδοξίας!

Τήν ίδια στιγμή άτυχώς βλέπουμε πολλές άναλήθειες στα λεγόμενα και τά πραττόμενα τών ύψηλόβαθμων στελεχών του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως.

Διαπιστώνοντας τήν άποτυχία του άδόξου έγχειρήματος στην Ουκρανία, άγωνίζονται αυτοί νά έμπλέξουν τούς άδελφούς μας χριστιανούς σέ αυτή τήν χρεωκοπέισα τυχοδιωκτική περιπέτεια.

Σέ αυτά τά πλαίσια έντάσσονται και τά λεγόμενα Σας για τήν Έκκλησία μας, τά όποία είπώθηκαν κατά την επίσκεψη στην Ιστανμπούλ τής άντιπροσωπείας του Έθνικού Συμβουλίου τών Έκκλησιών τής Κορέας, τήν όποία προετοιμάσατε, οί προσπάθειες άμαυρώσεως τής Ρωσικής Όρθοδόξου Έκκλησίας στις έπαφές με τους έτεροδόξους καθώς και πολλαπλές παρεμβάσεις στον Τύπο.

Και τουτο την ίδια στιγμή κατά τήν όποία όλόκληρη ή Όρθοδοξία φωνάζει για τήν άνάγκη τής τάχιστης επίλύσεως του άνακύψαντος προβλήματος μέσω ένός άδελφικού διαλόγου.

Ο Κορεατικός και ό Ρωσικός λαός συνδέονται με τή φιλία έκατοντάδων έτών και πιστεύω ότι παρόλες τις δοκιμασίες θα διαφυλάξουμε και θα ένισχύσουμε τις άδελφικές μας σχέσεις. Η Ρωσική Έκκλησία ήταν εκείνη ή όποία πάντοτε έφερνε ειρήνη τόσο στην Κορεατική γη, όσο και στον κόσμο όλόκληρο.

Η κοινή μας υπόθεσή, Σεβασμιώτατε, είναι νά δοξάζουμε και νά κηρύττουμε τόν Χριστό, νά Τον ύπηρετούμε, μη φειδόμενοι δυνάμεων, νά άσχολούμαστε με τά έργα τής έλεημοσύνης, τής άγάπης και τής δικαιοσύνης, νά καλούμε στη σωτηρία κάθε άνθρωπο άδιακρίτως φυλής και κοινωνικής θέσεως.

Άπό τήν πλευρά μας είμαστε πάντοτε πρόθυμοι νά συνεργασθούμε ειρηνικά έχοντας άνοιχτές τις άδελφικές μας άγκαλιές.

Άνθρωπίνως ή κατάσταση που διαμορφώθηκε κρίνεται ως άδιέξοδη.

Και όμως ή ιστορία τής Έκκλησίας γνωρίζει πάμπολλα παραδείγματα τών διαιρέσεων μεταξύ τών ανθρώπων, αλλά και τών συμφιλιώσεων. Έλάτε, Σεβασμιώτατε, νά μήν βαθύνουμε τουλάχιστον τή διαίρεση.

Οί Έκκλησίες μας διέρχονται τώρα μιá δύσκολη περίοδο στις άμοιβαίες σχέσεις, αλλά έλάτε νά πράξουμε όσο είναι δυνατό ώστε νά μήν ταλαιπωρείται έξαιτίας αυτών τó ποίμνιο στην Κορέα και σέ άλλες χώρες τής Νοτιοανατολικής Άσίας.

Νὰ ἔχουν ὅλοι τὴ δυνατότητα νὰ προσεύχονται καὶ νὰ κοινωνοῦν τῶν Ἀχράντων τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων καὶ νὰ μπορέσουμε νὰ κηρύττουμε τὴν Ὁρθοδοξία. Σᾶς καλῶ νὰ μὴν παραποιεῖτε τὰ γεγονότα ἐξυπηρετώντας πολιτικὲς σκοπιμότητες.

Ἐλᾶτε νὰ ὑπηρετοῦμε ὄχι τὴ διαίρεση, ἀλλὰ τὴ μελλοντικὴ καταλλαγὴ

καὶ τὴν ἐνότητα, γιὰ τὴν ὁποία προσευχομάστε πρὸς ἐφαρμογὴ τῆς ἐντολῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Προσβλέποντας στὴν κατανόηση καὶ μὲ τὴν ἐν Χριστῷ φιλαδελφία, διατελῶ.

† ὁ Σιγκαπούρης καὶ Νοτιοανατολικῆς Ασίας,

ὁ Πατριαρχικὸς Ἐξάρχος τῆς Νοτιοανατολικῆς Ασίας Σέργιος

<https://www.romfea.gr/epikairoτητα-xronika/31161-anoixti-epistoli-sigkapouris-sergiou-ston-koreas-ambrosio>

Εκτυπώσιμο: <https://www.imdleio.gr/diaf/2019/Korea-Ukr.pdf>